

"MANJ STRAŠNA NOČ JE V ČRNE ZEMLJE KRILI, KOT SO POD SVETLIM SONCEM SUŽNJI DNOVI"

Telefonski klic v sili: "Ali lahko dobim nekaj uspavalnih tablet, vedno se mi začne tako, da ne morem spati. Tako rada bi se naučila sama uravnavati svoj bolezen, kot to delajo diabetiki. Pridite v bolnišnico, pa jih boste dobili." "Bojim se, da me boste obdržali." "Ne bom, če pridete dovolj zgodaj?" "Kaj je dovolj zgodaj?" "Tako, ko začutite, da se z vami nekaj dogaja." "Pa me zares ne boste obdržali?" "Ne, če ne bo potrebno..."

"Veste, vaši starši so že telefonirali, da ponoči hodite okoli." ("Duševni bolnik" ne sme ponoči niti na stranišče.)

Ne ostane mi drugega. Bom pač tvegala. Tiste tablete nujno potrebujem, sicer se mi bo zares zrolalo. Moram spati, za vsako ceno.

"Obdržali vas bomo tukaj", se glasi njena obsodba, komaj me zagleda. "Ampak zakaj? Saj ni še nič narobe" "Seveda ni, lahko pa bi bilo. Sploh pa se morate malo spočiti, preveč delate." "Prav gotovo, ampak jaz si želim spočiti tako, kot si bom sama izbrala!" (Komaj zadržujem jezo, ki jo, o groza, že slišim v svojem glasu.) "No vidite, saj se komaj še kontrolirate." (Temperatura raste, ampak moram se zadržati.)

"Prosim, pustite me domov" rečem krotko, a bi jo najraje brcnila v rit. "Pustite me domov, obljubim, da bom jemala zdravila. Saj je vseeno, kje jih jemljem, ali ne?"

"Že že, ampak vaši starši..." "Kaj je z njimi?" "... so tako zaskrbljeni." "Že, ampak menda to ja ni razlog, da ostanem tu? Pa naj gredo oni v norišnico! Veste, v službi imam obveznosti..." "Pustite to. Je že urejeno. Dopust imate." Temperatura je že čez vrelišče. Vem, da je vse izgubljeno. Znova bo treba skozi vse to trpljenje. To peklensko gnezdo! Najhujši pa je občutek, da z menoj razpolagajo kot s predmetom, da odločajo namesto mene. Moje besede nimajo nikakršnega učinka. Kot da so me izbrisali z obličja sveta. Mene ni več. Ostala je le bolečina in nemočni bes.

Potem, čez nekaj mesecev, pride utrujenost. Kot, da se stara sto let. Tako ne morem živeti! Tako ne gre več naprej. VSE SO MI VZELI, SEM POVSEM BREZPRAVNA. Tako življenje ni vredno človeka. Ne morem več bežati. Kam pa naj grem brez denarja, ki so mi ga pobrali? Na onem svetu je menda vse zastoj. Izbrala si bom lep kotichek. V gozdu, med praprotni, na soncu. Edina avtonomna odločitev, ki mi še ostane. Edino, s čimer lahko potrdim, da sem. Steklenica piva in nekaj zavojčkov tablet. Ni me strah. To bo praznovanje. Praznovanje smrti. Ni poti nazaj. Moje telo ni hotelo umreti in me je, nezavestno, pripeljalo nazaj.